

Ett upprop mot militarismen

Jean Boldt

1902

Att värna mänskligheten mot krigen, krigsorganisationerna och allt hvad som sammanhänger med dessa, härtill äro af samvetets bud alla plikttrogna människor kallade.

Till denna värneplikt hör att föra oböjlig kamp mot militarismen in bland alla folk och alla samhällsklasser.

Många äro de vägar och medel, som leda härtill. Välj af dem några.

Sprid afskyn för krigen och krigaryrket bland människorna omkring dig, och uppfostra främst dina barn i denna afsky. När du håller ditt barn i dina armar, kom i håg att af dig beror det mycket, om af detta barn skall blifva en mänsklighetens prydnad och glädje, eller en af de förtryckare, hvilkas väg kännetecknas af blod och tårar.

Upplys dina medmänniskor om krigens fasor, om deras fruktansvärda ok i fredstid, tala om krigaryrkets rätta beskaffenhet, om krigarnas slafmoral, hans blinda lydnad för öfverordnades befallningar, äfven de mest skändande.

Tala om hur krigen lössläppa djurmänsklighetens hemskaste instinkter. Tälj de "kristna" bärarnas framfärd i går och i dag i Kina, på Filippinerna, i Sydafrika, dessa härar, hvilka af Asiens folk förvärfvat ärenamnet: "hvita djeflar".

Tala om huru i fredstid militarismen utgör allt barbaris järnstarka värn. Eller tror du icke, att tronernas innehafvare och alla dessa rader af förtryckare skulle bäfva tillbaka för att klafbinda mänskligheten, hade de ej krigshärarna att stöda sin vilja uppå.

Upplys dina medmänniskor om kyrkornas betalda arbete för krig och barbari. Tala om prästernas böner i templen för krigsmaktens bevarande, dess styrkande och välsignande, tala om fanornas invigande genom dem, tala om krigsmannaedens afläggande inför prästerna, hur de inskräpa lydnaden för dem som makten hafva, döfvande och förkväfvande hos människorna samvetets röst, hur de sjunga Te Deum i templen, lofprisande rättvisans och kärlekens eviga ande, när den råa styrkan i slaktningarna segrar öfver rätten, när långa tiders mödofyllda arbete för odling och ljus förstörts, när tiotusenden och åter tiotusenden af människor blifvit lem-lästade eller dräpta, när städer och byar gått upp i rök, när tallösa hem förlorat sina fäder och söner, och när ett lands döttrar skändats.

Säg dina medmänniskor, att denna kyrkornas brottslighet skriar till himlen hemskare därför att dessa kyrkor bära Kristus' namn, och emedan deras brott är det, hvilket deras egna religionsurkunder nämna fruktansvärdast af alla: "synden mot den heliga ande".

Låt intet hindra dig att föra fredens evangelium fram till människor, som af detsamma kunna vinnas. Sök att nå många sinnen ock inom krigshärarna med detta budskap, hvars röst är stark nog att tränga fram äfven genom tillbommade portar.

Skaffa dig all den kunskap du kan om fredssträfvandena, och bidrag till bildande af fredsbibliotek i hvarje, äfven den uslaste by.

Offra din del, offra hundrafaldt mot hvad du eljes brukar offra, för fredens seger framom krigets.

Understöd efter all din förmåga dem, som neka att göra krigstjänst eller eljes såras i striden mot militarismen, och lämna ej deras anhöriga utan din kraftiga hjälp.

Riktas till dig budet att göra krigstjänst, följ ditt samvetes bud och vägra. "I skolen mera lyda Gud än människor."

Var alltid äfven du med om att höja din röst mot de illdåd, genom hvilka mänskligheten förtrampas. Men tiger du, tig äfven då, när bödelsväldet trampar dig, ditt hus, ditt land.

Skänk ditt bästas understöd åt de bestående fredsföreningarna.

Arbeta för militärsträjkers organisation i de skilda landen.

Gör detta, och gör ännu mera därtill.

Gören alla edert yttersta att förhindra krigen; och om krigets låga ändock tändes, gören edert yttersta att få dess eld släckt, innan den förhärjat allt.

Offren icke åt arbetet för freden mindre, än hvad andra offra åt förberedandet af krigen.

Det är bättre att arbeta för samhörighetens rike på jorden än att bära vapen däremot. Det är större att resa kulturens byggnad än att grusa den. Det är ärofullare att vara stridsman i den fredsarmé, som kämpar för mänskligheten, än i de krigshärar, som gå svarta maktens bud.

Se! På de jordiska härskarnes bud tåga härar om miljoner människor ut att hopa bottenlösa fador öfver folken, liksom om denna vår jord ej vore sorguppfylld, vattnad af jämmer nog äfven dessförutan. De göra det utan att blinka, invigande sig själfva likaväl som fienderna åt undergången.

Gränser mellan land och folk finnas ej, när de ej med afsikt dragas. Jorden är allas moder; folken skola älska hvarandra, om blott de tillåtas göra det.

Länge tillfyllest hafva de böjt sig under det ok, som hvilar på skammen af egen feghet. Det är tid att dagen får gry, tid att natten och dess vampyrer vika.

Det Anarkistiska Biblioteket

Jean Boldt
Ett upprop mot militarismen
1902

Tidningen Brand #2 1902

sv.anarchistlibraries.net